

Ouverture

26 augustus 3042 AD

STELSEL: GALLOWAY

PLAATS: IN DE BUURT VAN DE PANEET HAKUP

(IN HET BEZIT VAN DE GUSA, NU NOG ONDER TOEZICHT)

Als er één plek was die Fredinald Zumi kende en die zich ondanks de vele verstreken jaren vast had gebrand in zijn geheugen, was het wel deze witte hal, die sterk naar klinische properheid rook en door zijn ergerlijke reinheid een beangstigende indruk maakte. En precies daar bevond hij zich nu weer, één stap voor de bewapende Collector die hem destijds van Hakup had ontvoerd.

Het is geen droom, ik ben teruggekeerd naar waar het is begonnen! Zumi was het First Contact geweest, de eerste mens die officieel in de mechanische klauwen van de ahumanen was gevallen. In de tijd dat hij nog de titel ‘Voorzitter van de Interstellaire Handelscommissie’ had gedragen en de wezens in de enorme wapenrustingen ten onrechte Samaritanen werden genoemd.

Op 1 januari 3017 was zijn leven in één klap veranderd; de ahumanen waren opgedoken, op de planeet Hakup, en hadden hem meegenomen. Niet om een handelsverdrag met de GUSA te sluiten, zoals hij eerst had gedacht. Maar als voorwerp om te observeren.

Welk jaar is het intussen? 3035? Later? Zumi’s blik dwaalde door de hal.

Hij had elk gevoel voor tijd verloren en alleen aan de veroudering van zijn spiegelbeeld kunnen zien hoe maand na maand, doorgebracht onder het persoonlijke Toezicht van een Collector, verstreek.

Zijn haar was tijdens zijn gevangenschap grijs geworden; af en toe knipte hij het, net als zijn baard. De beige kleding die hij droeg deed aan een kaftan denken. Meer had hij niet gekregen van de ahumanen. Zelfs geen ondergoed. In een klein zakje droeg hij de zelfgemaakte oordopjes van vulmateriaal die hij af en toe nodig had.

Zumi vermoedde dat hij als trofee diende. Als bezit. Een mengeling van huisdier en bokaal. Daarom ging hij met de Collector mee op reis, bezocht planeten die onder het Toezicht van de ahumanen vielen, en volgde ontzet en verbijsterd vanuit het raam van het ruimteschip hoe de werelden waar de vreemdelingen hun heerschappij vestigden veranderden. Een kwelling.

Diverse vluchtproeven. En tweemaal had hij een poging tot zelfmoord gedaan.

Maar beide keren had de Collector hem gereanimeerd, hem met zijn geweldige operationele vermogens opgelapt en alle schade aan zijn lichaam verholpen. De pijn die Zumi daarbij had geleden, verhinderde hem het er nog eens op aan te laten komen. Het leek hem zinloos.

Sindsdien zocht hij naar gelegenheden om informatie over zijn bewaker te verkrijgen. Maar ondanks de lange tijd dat ze samen waren kwam hij vrijwel niets te weten, schrifttekens noch details aangaande het besturen van het schip of de techniek. *Een exotisch, dom gehouden schoothondje, dat voor de kookpot gespaard is gebleven.*

Zumi wist dat de Collies, zoals hun bijnaam luidde, mensen aten.

Met een perfide, volmaakt systeem fokten ze de Homo Sapiens op de planeten die ze hadden ingenomen en verhoogden ze de vruchtbaarheid van de vrouwen, het geboortecijfer en het aantal kinderen per zwangerschap tot minstens drie.

Zumi wist nog niet of mensenvlees als delicatessen, drug of basisvoedsel werd beschouwd. *Ik ben een snack op twee benen, dacht hij bitter, die elk moment kan worden opgegeten als hij op de zenuwen gaat werken. Maar dan is het ook eindelijk voorbij.*

Hij sjokte achter de gigantische wapenrusting aan, waarin zijn hoogstpersoonlijke Collector zat.

Op de donkere, in een onbestemde olijfkleur gehouden bepantsering zag hij de draden en leidingen waarvan hij de plek en de toestand uit zijn hoofd kende. De nanomotoren zoemden zachtjes, bij het optillen van de stalen schoenen klonk een metalig gerammel. Bij wijze van uitzondering zag het oppervlak van de uitrusting er schoongemaakt en opgepoetst uit.

Is daar een bijzondere aanleiding voor?

Wat zich in de ongelooflijk sterke uitrusting verborg wist Zumi niet. Een geest, een vorm van kunstmatige intelligentie, een ahumane soort, andere mensen? Die laatste veronderstelling verwierp hij.

In de helderwit verlichte hal bevond zich net als de vorige keer niets – behalve nog meer Collectors.

Maar Zumi merkte het overduidelijke verschil op: ze waren met veel minder. *Elf. Van iets meer dan honderd. Waarom zo weinig?*

Alle pantseringen kenden hun eigen gravures en tekens, die hier en daar in vorm en kleur van elkaar afweken, waardoor de Collectors gemakkelijk uit elkaar te houden waren. Het enige wat ze gemeenschappelijk hadden, waren de ransels aan de bovenkant van hun rug en de ronde helmen die van voren enigszins spits toeliepen. Zwart en ondoordringbaar staken de vizieren af tegen het wit van de omgeving. Nooit had Zumi mogen zien wat zich daarachter bevond, nog geen glimp. Ook hier varieerde zijn verbeelding van camera's tot een buitenaards gezicht.

Hij zag de geweldige zwaarden aan hun heupen bungelen. Vanaf het handvat leidde steeds een dunne kabel naar de brede, zware gordel. Als de energie van de lichtboogwapens geactiveerd werd, sneden de lichtgevendende klingen door vrijwel elk materiaal. Zumi had nog nooit meegeemaakt dat dat niet lukte. Terloops deed hij de oordopjes in zijn gehoorgangen. Ze sloten ze niet helemaal af, maar het was voldoende om er schade mee te voorkomen.

Zijn Collector marcheerde op de groep af, die een kring had gevormd, en voegde zich in hun formatie; meteen daarop weerklonk het gebrom, gepaard met hoog elektronisch gegier, alsof ze het supersonische geluid van een walvis-vleermuis hoorbaar wilden maken, begeleid door een defecte cirkelzaag en gezoem van 20 hertz.

Dankzij zijn oordopjes kon Zumi het wachten ontspannen verdragen. De diepe trillingen kriebelden in zijn lijf en lieten zijn kleding vibreren. Zonder de bescherming tegen het lawaai zou hij huilend op zijn knieën zijn gezakt. Het menselijk gehoor werd volkomen overbelast door de spraak van de Collies, en hij probeerde niet eens om betekenis in de klanken te zoeken.

Ineens stopte het gesprek.

Zumi's Collector hief zijn hand op, een gepantserde vinger schoot omhoog en wenkte hem.

Koffiepauze? Hebben ze honger gekregen? dacht hij sarcastisch en gehoorzaam zette hij zich in beweging. *Iedereen mag een hapje nemen.*

Voor hem vormde zich een opening.

Hij begaf zich in het midden van de kring en bekeek de duistere vizieren van de ahumanen... Waar ze het ook mee deden – ze staarden hem aan! Dat voelde hij!

‘Wat?’ vroeg hij ongeduldig. ‘Wat willen jullie van mij?’

Op slag veranderden de witte muren van de hal in beeldschermen, net als de vorige keer. De korte stukjes film en intermezzo’s bestonden uit gemonteerde nieuwsfragmenten.

Tot zijn verbazing omcirkelden in de filmpjes vergelijkbaar gebouwde torpedo-bijlvormige schepen elkaar, vuurden op elkaar en leverden hevige gevechten. Af en toe schoten er ook ruimteschepen, torpedojagers en kruisers van verscheidene concerns en staten door het beeld, maar de beslissende slag werd altijd geleverd door de Hough- of Bigger-schepen. Het zag eruit als een broedertwist.

Zo kwam Zumi te weten dat de Collectors door een ruimtevloot van de United Space Travelling Nations Organisation en hun ahumane bondgenoten waren verslagen. Deze vrienden van de mensheid vormden een splintergroep binnen de Collectors, zo scheen het, en noemden zich Wyvers of Keepers.

Zumi begreep dat de elf om hem heen de laatste overlevenden van de agressors waren. *De tijden veranderen*. Hij glimlachte boosaardig en tevreden, maar betrachtte terughoudendheid. Zijn kwelgeesten waren de vervolgd geworden.

De Collectors bevonden zich op de terugtocht. Ze gaven hun Toezichtplaneten niet zonder slag of stoot op, zoals de nieuwsflitsen lieten zien, maar verdedigden zich fel. Maar ze dolven steeds vaker het onderspit.

De volgende reeks opnamen bestond weer uit gemonteerde dialoogsamples.

‘Zumi. Jij moet // voor ons de onderhandelingen overnemen,’ schalde het uit de onzichtbare luidsprekers door de hal, dan weer met vrouwen-, dan weer met mannenstemmen, wat het luisteren tegelijk vermoeiend en vreemd maakte, ondanks de dramatische inhoud. De snel wisselende openvolging van gezichten en klanken was ronduit artistiek te noemen.

‘Jij wordt // onze gezant, om bij de United Space Travelling Nations Organisation om genade // te smeken. Wij geven // ons over aan de mensheid en haar // rechtspraak. In ruil daarvoor // ontruimen wij onze veroverde werelden en bieden onze technologie aan. Zonder // voorbehoud. Wij kunnen // de mensheid een // nieuw tijdperk // binnenleiden. Reizen sneller dan het licht zonder // fysieke bijwerkingen. Nieuwe aandrijvings // technologie. Nieuwe medische // technologie. Alles waar // de mensheid de laatste tientallen jaren naar heeft gestreefd schenken wij jullie. In ruil // voor ons // voortbestaan. Voorkomen moet worden dat de // Wy-

vers ons uit // roeien. Dát // is onze énige voor // waarde.'

De klankenreeks was afgelopen en de muren van de hal namen weer hun koude, onverschillige witte kleur aan.

Zumi probeerde de grote hoeveelheid informatie te ordenen en merkte dat het hem te veel werd. Hij wist niets over die Wyvers, niets over de toestand van de mensheid na de lange oorlog en het verzet tegen de Collies.

Maar hij begreep: *Ik word vrijgelaten!* 'Hoe reis ik naar de onderhandelingen?' vroeg hij met ondersteunende gebaren.

Opnieuw verschenen op de muren in elkaar geknutselde flarden beeld en spraak.

'Wij hebben voor een voertuig gezorgd. // Het wacht in de hangar op u. // Je moet naar de aarde vliegen en met de vertegenwoordigers van de regeringen en ondernemingen // praten,' maakten de mannen, vrouwen en kinderen uit soaps, nieuwsberichten, reportages, films en sitcoms hem duidelijk met wisselende aanspreekvormen. 'Legt u hun het aanbod voor. // En daarna keer je // terug naar het punt dat ik voor je in de navigatie-computer heb ingeprogrammeerd. // Bij die coördinaten word je verder ingelicht. De // boodschap, de precieze instructies // en een aantal voorbeelden van onze // techniek als bewijs van onze // eerlijkheid staan ook op de scheepscomputer. // Bestudeer ze tijdens je reis.'

Zijn Collector deed een stap opzij, zodat Zumi de kring kon verlaten.

'Ga, mijn vriend. // Breng het licht naar de mensheid en // verlicht haar met onze kennis. // De Macht zij met je.'

Zumi knikte duidelijk, zodat de Collies konden zien dat hij de opdracht aannam.

Aan de andere kant van de hal ging een schot open.

Daarachter werd een klein ruimteschip zichtbaar; een hoogst zeldzame *Starscream Mark III*, die dankzij een krachtig besturingsprogramma door slechts één man gevlogen kon worden. De betrouwbare en bovenal voorbereide sprongaanrijving versnelde Zumi's reis enorm.

Het schip was ongeveer tweehonderdtachtig miljoen tois waard. Desondanks was het lang niet genoeg als schadeloosstelling voor de akelige behandeling van de afgelopen jaren.

Over een week ben ik op aarde! In vrijheid! Zumi verliet de kring behoedzaam en dwong zichzelf niet te rennen. Hij wilde weg uit de witte

ruimte, weg van het Toezicht van zijn Collie, van de starende zwarte vizieren, waarachter van alles schuil kon gaan.

Met grote stappen liep hij de ruimte door, zonder zich om te draaien, alsof een blik al het mooie dat in hem rondwoelde zou vernietigen.

Het hangarschot was geen tien meter meer bij hem vandaan.

Bij elke hartenklop hield Zumi rekening met een gebromd bevel of met nieuwslezers op de muren die hem honend toeriepen dat het allemaal maar een grapje was geweest. Om het schoothondje te plagen.

Maar dat gebeurde niet.

Zumi bereikte de hangar.

Sneller dan daarvoor liep hij het geopende smalle laadperron op en drukte met een lange uitademing de knop voor het afsluitmechanisme in.

Zoemend ging het luik dicht, klikkend werden de dikke bouten vergrendeld.

Zumi deed zijn oordopjes uit.

Ineens overviel hem een enorme twijfel aan de geloofwaardigheid van zijn opdrachtgevers. *Hoe kunnen ze weten of ik mijn opdracht uitvoer?*

Of hadden de Collies een bom aan boord aangebracht?

Of biologische wapens in de carrosserie verborgen?

Was niet het aanbod, maar het schip het paard van Troje? Langzamerhand begreep hij wat een potentieel het aanbod had – en wat voor conflictstof erin verborgen lag.

Als ik het aanbod overbreng zullen de concerns zich er meteen op storten, dacht hij. *De 20T in elk geval.*

Wat er in eerste instantie uitzag als een definitieve, totale overgave van de Collectors, hield in werkelijkheid niets anders in dan een vergiftigd geschenk, een soort paard van Troje, dat ongetwijfeld voor ruzie zou zorgen tussen de staten en de superbedrijven. Dat zou verwoestender kunnen uitpakken dan de oorlog tegen de ahumanen tot nu toe. Alleen al het feit dat de Collectors zich met onderhandelingen inlieten leek hem niet te kloppen.

Of was het toch wanhoop – voor zover ze dat gevoel überhaupt kenden?

Peinzend liep Zumi de smalle cockpit van de *Starscream* binnen, ging zitten en deed zijn gordel om.

De bedieningselementen waren intuïtief te begrijpen, de geactiveerde boordcomputer wachtte alleen nog op zijn opening. Met een druk op een knop zou hij de geprogrammeerde route oproepen. Zumi hoefde na de

overgang naar het interim alleen maar achterover te leunen en een week de tijd te doden.

Dan ben ik op Terra. En wat richt ik daar dan aan? Peinzend bekeek hij de startknop, die beschermd onder een veiligheidsklep van plexistaalglas lag.

De gedachte dat hij gewoon moest weigeren de *Starscream* naar de aarde te sturen vloog hem aan.

Ik zou uit kunnen stappen en me door hen laten opeten. Laat ze maar een ander zoeken om de mensheid in het verderf te storten.

Zumi vond zijn spontane ingeving met de seconde beter. Op de eerste euforie omdat hij vrijgelaten werd, volgden ontzuivering en het besef dat hij deel uitmaakte van een nieuw plan van de Collies.

Maar hij zou het niet meespelen.

Zumi ademde diep in, uit, in, uit – en daarna maakten zijn vingers de veiligheidsgordel los. Zijn besluit, dat meteen ook zijn doodvonnis inhield, was genomen. Het schoothondje weigerde na tientallen jaren van gevangenschap om gehoorzaam te zijn.

Hij stond op, streek zijn kaftan glad, liet het laadperron weer zakken en verliet het ruimteschip.

De ahumanen stonden nu in een licht gekromde rij, met hun vizieren op het schot gericht waarin Zumi zichtbaar werd.

‘Ik doe niet mee,’ riep hij terwijl hij op de metalen plaat sprong. ‘Wat voor plan ik ook in gang zou moeten zetten, ik stap uit. Dood me maar, eet me op of doe wat jullie anders met mij willen. Ik ben het zat! De dood is beter dan mijn lot!’ Hij wilde dat hij een wapen had om hen te kunnen aanvallen. *Om de hand te bijten die mij voedt, om de uitdrukking aan te halen. En of ik zou bijten!*

Er weerklonk een schrille, modulerende fluittoon, die door Zumi’s geest sneed. Stom genoeg had hij zijn oordopjes in de cockpit eruit gehaald, en dat wreekte zich nu.

Maar het was niet een van de ahumanen, die zich in zijn complexe taal met zijn soortgenoten onderhield.

De Collectors bewogen zich, hun helmen draaiden naar links en rechts. Ze leken zich met onzichtbare blikken op elkaar af te stemmen of naar de oorzaak te zoeken.

Het gefluit hield aan.

Een scheepswaarschuwing? Zumi zag dat de witte muren na een gebaar van zijn Collie in monitoren veranderden.

Ditmaal boden zij een blik op het heelal om hen heen.

Zumi zag Hakup, zijn thuisplaneet, waarvoor verscheidene schepen in de Hough- en Big-klasse zweefden. De kleine vloot leek de planeet te hebben omklemd en ingesloten; op de achtergrond zag hij bovendien twee ruimteschepen uit de Bigger-categorie, die er nietig uitzagen maar in werkelijkheid vele kilometers lang, breed en hoog waren. Ze hadden de typische torpedo-bijlvorm.

Midden tussen de verzameling Hough-schepen vervaagde het heelal, alsof een grote hitte daar schijnbaar aanwezige lucht kon laten trillen. Toen verdwenen de sterren op die plek, en het werd donkerder, zwart, diepduister.

Zumi zag toe hoe de Collieschepen zich van de plek verwijderden. Het zag er niet uit als een ordelijke manoeuvre, maar als een pure overhaaste vlucht. *Wat kan ze daartoe brengen? Een aanval van de mensen-en-Wyvervloot?*

Hij was blij dat zijn woonplaats op het punt stond bevrijd te worden en speelde even met het idee een zwaard te grijpen en zijn Collie aan te vallen, maar het wapen zag er te zwaar uit voor een man als hij. Zijn leeftijd en het lange verblijf in de ruimte hadden hem verzwakt.

Vol ongeduld wachtte hij op de overgang van de schepen uit het interim – maar die kwam niet.

In plaats daarvan snelden zwarte tentakels tevoorschijn uit de duistere vlek en sloegen als zwepen tegen de dichtstbijzijnde Collectorschepen. Zodra ze het metaal van de hightechvoertuigen raakten, sloegen er vonken uit de scheepswanden, schoten mijlenlange sterrenfonteinen het heelal in en werden de omringende schepen verlicht.

De rompen van de aangevallen schepen werden omhuld door blauw sint-elmsvuur en de wanden werden in elkaar gedrukt, alsof aan de binnenkant een ongelooflijk vacuüm heerste.

Zumi had zo'n wapen nog nooit gezien, bij geen enkel gevecht waar hij getuige van was geweest. *Mijn hemel! Wat is dat?* Dat verklaarde waarom de Collies zo bang waren voor de nieuwe bondgenoten van de mensen. Blijkbaar meenden ze hun aanbod tot overgave toch serieus?

Uit het donkere niets schoof een piramideachtig bouwsel tevoorschijn, waarvan de zijkant wel enige kilometers moest bedragen.

Het bestond uit negen verschillende grote segmenten en leek wel zo groot als een Big-schip van de Collectors, en het glinsterde goud- en koperkleurig. Gigantische luiken gingen open en zogen het zwart naar bin-

nen waar het vandaan was gekomen. Ook de vernietigende tentakels werden teruggetrokken, terwijl ze in de achterwaartse beweging nog om zich heen sloegen en twee extra Big-schepen raakten.

Ondertussen spuwden de Hough-schepen hun eerste raket- en railgun-salvo's naar de piramide. De projectielen troffen de buitenkant, barstten uiteen en verstoven, zonder dat Zumi zichtbare schade kon ontdekken.

Hij grijnsde vol leedvermaak. *Nu krijgen jullie eens met die angst te maken die jullie tot nu toe op grote schaal onder ons hebben verspreid.* Langzaam stapte hij achteruit. Van medelijden was hij net zo ver verwijderd als de zon van de aarde bij het centrum van de Melkweg.

Zumi wilde nu toch de *Starscream* in, om zich te verzekeren van het miljoenen kostende ruimteschip als uitwijkmogelijkheid. Omdat hij geen beschermend pak droeg, zou een piepklein gaatje in het Collieschip al genoeg zijn om hem te laten stikken. Dat kon maar beter niet zo vlak voor zijn bevrijding gebeuren; hierbij keek hij om de beurt naar de ahumanen en de muren, om het gebeuren in het heelal te volgen.

Maar hij verbaasde zich erover dat er geen vloot van de USNO zichtbaar werd. *Ze zullen wel wachten tot de Wyvers de grootste brokken van de tegenstander hebben uitgeschakeld.*

Niet onder de indruk vloog de piramide voorwaarts. Daarbij draaide hij zich om zijn eigen as, ging schijnbaar op zijn punt staan en deed aan een tol denken; inderdaad wisselden een aantal van de negen segmenten daarbij roterend van plaats.

Zumi be kroop het onprettige gevoel dat binnen in het Wyverschip een machine werd aangezet die zich oplaadde en klaarmaakte voor een geweldige uitbarsting, een vernietigende slag.

Nu regende het van alle kanten salvo's op de piramide; wolken raketten sisten door de ruimte en trokken witte sporen van uitlaatgassen achter zich aan, waarmee ze lijnen tussen de sterren tekenden; rode en groene lasers flitsten op en wierpen zich tegen de schuine goudkoperen romp, werden van richting veranderd en uiteengerafeld. Granaten ontploften elke seconde aan het oppervlak in schilderachtige oranje- en rode explosiebloemen die opbloeden en vergingen.

De Collectors in de hal praatten nu met elkaar.

Zumi stopte bliksemsnel de dopjes in zijn oren. Niemand schonk meer aandacht aan hem. Ze discussieerden en gebaarden met hoekige bewegingen.

De piramide bleef zich onkwetsbaar tonen voor elke poging hem te ver-

woesten; hij schoof door het vernietigende onweer, te midden van lasers, mislukte ontploffingen en afketsende projectielen. Ondertussen draaiden alle segmenten om elkaar heen.

Zumi had het schot bereikt. Met een laatste blik op de monitorwanden zag hij de Hough-schepen uit het systeem springen. Ze gaven het op en lieten de rest van de afleidingsmanoeuvre aan de Bigger-schepen over.

Hij slikte. *Als zij verdwijnen moeten de wapens van de Wyvers wel extreem gevaarlijk zijn!* Zumi haastte zich voor de tweede maal het laadperon op, drukte in paniek op de sluitknop en rende de cockpit in. Zelden in zijn leven had hij sneller gerend.

De angst waar de Collies mee vochten had zich ook van hem meester gemaakt. *Ik moet hier onmiddellijk vandaan!* Wat hem betreft kon de piramide zijn vernietigingskracht bewijzen als hij zich in veiligheid had gebracht. Hij dacht er niet meer aan dat er in zijn vluchtvoertuig mogelijk een bom of erger verborgen zat.

Zonder aarzelen wierp hij zich in zijn stoel, deed zijn riem om en sloeg tegelijkertijd het veiligheidsdeksel van de activeringsschakelaar omhoog. Bevend haalden zijn vingers het kleine hendeltje over.

Het licht in de hangar sprong op rood.

Een reeks onbekende schrifttekens en symbolen knetterde over het beeldscherm, knipperde tweemaal en verdween.

Nou, geweldig. Zumi vreesde dat de ahumane techniek hem nog moeilijkheden zou bezorgen. Wie ook het essentiële deel van het schip oorspronkelijk had ontworpen, het waren – zoals zo vaak – geen mensen geweest.

Brullend ontwaakte de aandrijving van de *Starscream Mark III*, en het openingsschot voor de korte snuit ging roterend als een irisdiafragma open.

Een zware slag deed het Collieschip trillen.

Eerst dacht Zumi dat er iets mis was met de ophanging van het ruimteschip. Maar de buitenmicrofoons lieten een akelig metaalachtig kreunen en schuren horen. Enorme krachten werkten in op de buitenkant en de interne structuur.

Op hetzelfde moment werd de helft van de hangar afgescheurd, alsof een enorme kegel er van boven naar beneden doorheen was gesuisd. Als de boeg van de *Starscream* twee meter langer was geweest, zou Zumi's cockpit in kleine, handzame schrootdeeltjes als ruimteschipconfetti door het vacuüm hebben gedreven. Onmiddellijk daarop viel de druk weg; twee

Collectors wervelden langs de cockpit en zoefden het heelal in.

Hij keek door het gat naar buiten, het zich uitbreidende inferno in.

De gevreesde, ooit als vrijwel onoverwinnelijk gedoodverfde schepen van de Collectors dreven brandend en vol schietgaten door de ruimte. Andere braken zonder ontploffing uiteen, omhuld door een purperen licht dat uit de piramide afkomstig was; de brokstukken werden naar het Wyverschip gezogen.

Bij de goden van Uaosuh! Wat voor een wapen is dat? Zumi voelde zijn handen klam worden. *Ze zullen mij gewoon mee opzuigen.*

Nu viel het violette licht op de verwoeste hangar.

De *Starscream* reageerde met een schrille waarschuwingstoon en tegelijkertijd zette een zachte trilling in, die alle delen van het schip omvatte. Het lichte wiebelen veranderde in een wankelen en daarna in een schokken, dat nog heviger werd.

Het zal ons net als de andere uit elkaar scheuren. Uit zijn ooghoek zag Zumi een tweede klein decompressie-waarschuwingslicht: het laadluik was geopend. Iemand ging aan boord van de *Mark III*.

Ook dat nog! En ik dacht nog wel dat ik van de Collies af was! Snel sloot hij de cockpit af en nam zich voor de rest van het schip, zodra de gelegenheid zich voordeed, te ontlichten en die vervloekte Collies naar de sterren te blazen. *Of nog liever naar het interim. Dat overleven zelfs zij niet. Maar eerst...*

Ook al wist Zumi dat het geen goed idee was en hij er waarschijnlijk het loodje bij zou leggen, toch drukte hij op de knop voor de sneller-dan-het-lichtaandrijving, hoewel hij zich nog in het binnenste van het moederschip bevond.

Een andere mogelijkheid zag hij niet om zichzelf en de *Starscream* te redden. Hij stierf liever bij zijn poging dan door dit raadselachtige wapen tot puzzelstukjes te worden geschud.

Opnieuw vlamden de hiërogliefachtige tekens op het scherm op, dansen en trilden onder invloed van de Wyverwapens en vervormden. Waarschijnlijk protesteerde de massabegrenzer dat ze zich in de buurt van een hindernis bevonden, die bij de ontsteking van de FTL-aandrijving ernstige schade kon oplopen.

‘Toe maar!’ riep Zumi en hij hopste zonder het te willen heen en weer in de bokkende pilootstoel. In paniek sloeg hij diverse keren op de knop in, idioot genoeg zelfs met zijn vuist, alsof het om kracht ging – en uiteindelijk zette het ruimteschip de sprongaanrijving aan.

Zumi voelde het aankondigende branden in zijn slapen en nek en vocht om zijn sluitspier onder controle te houden.

De omgeving werd steeds lichter, schitterend en verblindend wit.

De *Starscream* wierp zich vluchtend in het interim.